

НА СКРЫЖАВАННІ ДАРОГ: ВОДНЫХ, НАФТАВЫХ, БЕТОННЫХ, СТАЛЕВЫХ

Шіха коціцы шырокай Прыпяці свае воды ў магутны Днепр, лёгка нясе на спіне доўгія баржы з барвеннямі, жалезнай рудой, вугалем, імклява імчыцца над водамі лёгкі нацер-стала, пльывуць цеплаходы; над шырокім заліўным лугам устаюць урачыстыя блакітныя небасы...

Страла кіламетрава моста пралягла над шырокай водай, над галавамі. Прамыя лініі дарог імчыць сюды з беларускай лубячы праа — усю рэспубліку, і, прайшошы на мосце, узбіраюцца на плато, каб апусціцца далёка на поўдзень... да Ніва, Крывога Рога, Днепрапятроўска — да сталі, станкоў, кукурузы, камяноў.

Калі ўзбрацца на высокую гару, можна ўбачыць белы горад Налівавічы, ад якога ўлева адыходзіць насып чыгункі, — там пыхкае белым дымам рудаварты таварняк. Пляўным выгібам амаляў да самага небакраю чыгунак над прылучна абыходзіць горад, набліжаючыся на процілеглым бoku да партовых краўцаў, каб пайсці адсюль з поўнымі вагонамі добра, якое прывезлі баржы. Ходзяць паданні, што калі будавалі чыгунку, непадукаўшы малярскія мукцы адмовіліся даць кабар інжынерам, якія пракавалі трасу, і тым правам яе паўкрутам у дзесяці кіламетрах ад горада. Сёння гэты паўкруг вельмі дарэчы: будучы горад, які на колькасці насельніцтва зраўняецца з сучасным Гомелем, не будзе разбурацца на дзве часткі чыгункай, ён дакладна ўпішацца ў паўкруг...

На чатырнаццаці кіламетраў на пагорках уздоўж Прыпяці лёг гэты горад. У ім няма старадаўніх палацаў і замкаў, няма высокіх званіц, але ёсць нешта тама, што прымушае міжволі палюбіць яго.

Вырааны яго слугуэ з боку ракі. Злева, на гары, вежавае крамя — будучы мікраараён пашчаварных дамоў, у старых дубах, клёнах, бярозах. Унізе — дом на

ЛЕНІНСКАЯ ПЛОШЧА У МАЗЫРЫ

ПУЛЬСУЕ ПАЛЕСКАЕ СЭРЦА

МАЗЫР — УЧОРА, СЁННЯ, ЗАЎТРА

пяскамі. Зямлі, прыгоднай для аседласці, тут было мала, насельніцтва краю было нешматлікім. Да правядзення палескіх чыгунак адзіным шляхам жыхароў Палесся і Мазыра ў «валікі» свет былі Прыпяць. На ёй у той час ужо хадзілі невялікія судны, уніз у Кіеў сплывалі палты з карабельнымі і будзённымі рэчамі, змаюло, дубецем, сюды везлі хлеб, соль і іншыя прадукты.

У XII стагоддзі Мазыр складала асобны ўдзел Кіеўскага княства. У той час у горадзе існавалі два манастыры. Петраўтаўскі мужычынскі, які размясціўся за горадам, на Існавай гары, і Паранеўскі жаночы ў горадзе.

З 1227 года Мазыром валодае Вялікае княства Літоўскае. У гэты час горад неаднаразова падвергаўся разбурэнням. Крымскія татары некалькі разоў палілі яго — у 1241 годзе, у 1497, 1521, 1534 гадах.

Пасля злучэння Літвы з Польшчай Мазыр трапіў пад уладу Польшчы, уваходзіць у 1413 годзе ў склад Мінскага ваяводства. У горадзе будавалі рымска-каталіцкія касцёлы, манастыры, Польскія Іезуіты пачалі ўзмоцнена насаджаць каталіцкае вераванне, праваслаўныя храмы пачалі закрывацца і перабудоўвацца пад касцёлы.

Для гісторыі Мазыра гэты перыяд характэрны так званымі па-

ў горадзе працаваў абласны тэатр, мініатэатры, 15 клубоў, гарадская бібліятэка і некалькі бібліятэк на прадпрыемствах. Выдавалася абласная газета.

Фашысцкі «новы парадак» прынес малярнам, як і ўсім савецкім людзям, незлічоныя бедствы. За час гаспадарання гітлераўцаў у Мазыры загінула каля ішасці тысяч чалавек — 30 працэнтаў усяго насельніцтва. Адступваючы, фашысты разбурылі амаль усе буйнейшыя адміністрацыйныя і жылыя будынкі, школы, клубы, дзіцячыя сады, узарвалі гарадскі воднаправод, выселілі гарадскі парк.

Пасляваенныя пільготы ўзнялі горад з руін. Пабудаваны новыя жылыя масівы, фабрыкі і заводы, школы, дзіцячыя ўстановы, адміністрацыйныя будынкі. У раёне Іхова вырастае карпусы рамонтна-эксплуатацыйнага завода. На месцы тартака «Пралетарый» цяпер працуе дзівапрацоўчы камбінат. Яго прадукцыя карыстаецца попыткам далёка за межамі рэспублікі, ідзе ў краіны народнай дэмакратыі. У горадзе з'явіўся і завод «Мазырабель».

За сямігоддзе пабудавана і ўведзена ў эксплуатацыю 53 прамысловыя прадпрыемствы і цэхі. За гэты час пабудавана 43 тыс. квадратных метраў жылля.

Да рэвалюцыі ў Мазыры было шоссэ ўрачоў і адна балычна на

рад нібы вачыма карэннага мазыраніна. Дзёўнае было адчуванне. Мне здавалася, што горад спаў і шмат стагоддзяў запар, а ў дваццатым прагнуўся, падняўся, распуціла плечы.

Генадзь Міхайлавіч малады, худаватны, нетаропкі ў рухах. Ён інжынер на адвакацкім ведае ўсе тонкасці ўзаемаадносін у вады і зямлі. Цяжка ўзяць сабе іштата чалавеча на пасадзе галоўнага архітэктара ў гэтым горадзе.

Мазырскія «горы» мяккія, няўстойлівыя. Яны «плывуць» у даліны.

Калі б з плошчаў горада ідзі ракі не прыбіраць пясак, той павые з «гор», — праз некалькі год плошчы скаваліся б пад ім...

Дамы на «гарах» трэба будаваць так, каб пад іх не трапіла ніводнай кроплі вільгаці — вільготны грунт пад цяжарам асцяда. Раней дамы апырзалі бетоннымі паясамі — але паясы рыліся. Цяпер па ўсюму перыметры закладваюць «стаўдзю» прадоўжкі.

Мы спускаемся «вуліцай» паміж двума аб'явамі. Тут могуць размясціцца дзве машыны, а раней гэта быў месны праход. Каб яго зрабіць шырай, зрылі частку гары, вырасталі дарогі.

— Гэта ўсе на грамадскіх асновах, — з гонарам адзначае Генадзь Міхайлавіч.

— І гэта на грамадскіх асновах, — паказвае ён на невялікім гарадскім парку, што прадыгнаўся вузкая палоска ўздоўж ракі. — Спачатку намылі грунт зямлесонным сарадом, а потым з гораў навезлі пласт лёсу — на чыстым кварцы нічога ж не расце...

Да 1960 года ў Мазыры амаль не было канальнай сяміі. Сёння калектары пракавалі ўздоўж усіх вуліц. Горад маршчыць аб лубявай канальнасці. Інжынеры паднялі, што для гэтага патрэбныя трубы дыяметрам у два метры, але іх не робіць ніводны завод.

— Возьмем негр восемдзят, — пераконвае старшыня гарсавета старога галоўнага архітэктара. — Я ўпаўнены, што інжынеры зрабілі разлік з запасам. Калі будзе якая навалыца — частка вады сядзе проста на вуліцы...

Новы Мазыр цапкам сілінтаты. Сілінкатам аздаблены жалыя дамы, клубы, гасцініца, балыцы. На сцены прыемна глядзец. Спалучэнне сілінкатнай цагля з чырвонай, а невялікімі ўстаўкамі, напосамі керамічнай пліткі радуе вока. А калі дадаць яшчэ добрую стадыярку, вялікія шклянныя плоскасці — дык можна атрымаць даволі разнастайную палітуру. «Загаварыў» у Мазыры будынак паштамата, калі на звычайным сілінкатным фоне зрабілі вялікую шкляную ўстаўку. Мазыране гавораць: на роўне ў нас пабудавалі сучасны дом. Але ўвогуле вітрылінае шкло ў горадзе выкарыстоўваюць мала.

Нават магазіны вырашаюць са звычайнай вончкі, толькі некалькі змяніўшы стайлюк. А ўваходы ствараюць уражанне часоўх прыбудоў...

У горадзе на плошчах, у скверах, парках шмат скульптур. Але за выключэннем адной ці двух яны вельмі нізкія на сваіх эстэтычных вартасцях. Скульптуры стаяць на аднастайных пастаментах, пафарбаваны пад золата і сярэбро...

У Мазыры ёсць яшчэ крывыя, старыя вуліцы з цаглянымі і драўлянымі адна- і двухкватэрнымі дамамі. Невычэрпная фантазія народных разброў і казалеў упрыгожыла лішты, карнізы, балконы, ганчкі. Муляры вывелі літаральна сотні арыянальных цагляных узораў. Гэтыя дэкаратыўныя элементы могуць стаць глыбокасучаснымі, калі перапрацаваць іх, тактоўна ўпісаць іх у чыстыя, ясныя аб'ёмы новых дамоў — зрабіць па іх матывах балочныя агародкі, керамічныя ўстаноўкі на тарцах, архітэктурныя малых форм, металаластыны і бетоналастыны...

Старшыня гарсавета і галоўны архітэктар расказвалі пра горад. І ў іх словах адчуваўся нейкая прагагітасць. Яны маршчэ хутчэй зрабіць набярэжню, пабудавашь спартыўны комплекс, заняць вялікімі дамамі кожны хоць крыху прыдатную лінію зямлі. Аднак жаданне кіраўнікоў горада хутчэй змясціць старыя і забудаваныя горад новымі дамамі сустракае ў нейкай пераспектыве: ці так удо абамязкова, каб бульдозер зруйнаваў

усе старыя вуліцы? Ці немагчыма некааторыя з дамоў захаваць як сведкі гісторыі і культуры? Магчыма, мясцовым масанам варта зрабіць замалеўкі ўзораў драўлянай разбы, металаластыкі, мясцовым фотарграфам знаць старыя куткі горада, мясцовыма краязнаўчаму музею сабраць багату на рэчную творчасць...

3 ВЕТРЫКАМ

Мы доўга ездзілі па старым горадзе — і літаральна на кожным кроку сутыкаліся з праблемамі — і эстэтычнымі, і тэхнічна-інжынернымі. Як іх нахвалілася шмат за восем стагоддзяў... Але вось мы выбраліся з яго — калі востры і машыны ідзі бетоннага куба, — ападу адуці прастору: высокая неба горад унізе.

Тут стары горад сустракаецца са сваім будучым, — сназу Генадзь Міхайлавіч. Праз колкі часу там стаяць новыя дамы, — ён паўкруціў да роўнага плато, што пачыналася за ўзгоркам. Горад пераскочыць праз пагоркі і, вярнуўшыся на роўнае месца, адразу здыме праблемы старых вуліц. Другую маладосць даць старажытнаму гораду нафтавае артыры, якая сустракаецца тут з артырыямі воднай, бетоннай, сталёвай...

Да расказанага Генадзем Міхайлавічам хочацца дадаць колькі слоў. Генеральны план новага Мазыра складзены ў «Белдзярпраекце» калектывам аўтараў на чале з архітэктарам В. Кураўцавым, знамяністамі Г. Салодзіным і І. Ільіным, і інжынерам Л. Бялзевічам. У распрацоўцы яго прынялі ўдзел тэхнік-архітэктар Э. Міхайлаў, інжынер З. М. Макава, А. Ідэльчык, эканаміст К. Савіч, Р. Якупава, Э. Скаромніч, тэхнік Г. Муршыка і інш.

З архітэктарам Волгай Паўлаўнай Кудраўцавай я сустракаюся да пездзі ў Мазыр. Яна паказала шматлікія планы новага горада на плато. Ён складзены з некалькіх жылых раёнаў, у кожным з якіх уваходзіць некалькі мікраараёнаў. Мікраараёны маюць грамадска-гандлёвыя цэнтры. На мяжы новага і старога горада, на краю плато шырокая палоса ў зеляніне садоў і паркуў размешчана агульнагарадскія, культурна-адміністрацыйныя, навуковыя, спартыўныя і гандлёвыя ўстановы, тэатр, кіна-тэатры і г. д.

У новым горадзе будзе шмат зеляніны — бульвары, скверы, паркі. Максімальна будучы выкарыстаны для аддзячэння лясны вакол Мазыра.

З прамысловай зонай горад зв'язана скарасны трамавай — яго лініі пройдуць праз цэнтральную частку вялікім калом, якое будзе падаўжацца па меры раскоўвання горада на захад.

Забудоўва будзе весіцца ў асноўным на пашчаварных будынах і вончкіх дамамі. Для стварэння выразнага слугаза паставіць і высокіх частак старога горада, а пашчаварныя дамы — непадалёк ад узгорка, дзе будзе паставілены абеліск. Тут сустрачацца стары горад са сваім будучым.

Эпоха адбудова нас здзіўляла нават грандыёзнаму. І ў іх, калі старшыня гарсавета Савета скарасныя і «Цяпер аглядзіць «новы горад», а галоўны архітэктар дадаў: «З ветрыкам». І машына пачыналася па асфальтавай дарозе, перасякаючы будучы горад упернік, — грандыёзнае адзіліца сваёй рэальнай паўнаважнасцю. Толькі першая чарга новага горада па колькасці насельніцтва будзе роўнай цяперашняму Мазыру...

— Вось там, дзе канчаецца гарчына і пачынаецца роўнае месца, — каменціруе галоўны архітэктар, — размешчана новы цэнтр горада. Дзе зеляніна жыта, стаяць інстытуты і тэхнікумы... А тут будучы адміністрацыйна-гаспадарчыя і культурныя ўстановы. Гарыянаком, дыржаўнае хім-камінара, Дом тэхнік, гасцініца. Вуль там — Дом культуры, рэстаран, Палац літэратуры, універмаг. А ў гэтым натуральным амфітэатры размешчана гарадскі стадыён. Прырода пакапалялася даць нам месца работы... Тут — тэатр... А вось пачаліся крывыя раёны... Тут пройдуць трамвайная лінія... Зноў жылыя раёны... Яшчэ адна трамвайная лінія... Жылыя раёны...

Імклява неслася насустрэч блакітнай стужка асфальту, праскокалі вясёны, пралываліся за вокнамі шырока разараныя пад...

Вялікі маштабы будаўчага горада ўражваюць. Калі бачыш горадскія прасторы, дзе амаль кожны кубаметр зямлі павінен быць прапушчаны праз каўшы экскаватараў, дзе адзіны лё аднаго стаўцы бетонна-шклянныя дамы, — пачынаецца з павагай і захапленнем думаць пра сучасны, якая можа ўзяцца такую работу...

Пульсуе новым жыццём сэрца Палесся. Не сталася ж і не прыставай, палескае сэрца!

Віктар ГОВАР, спец. кар. «Літаратура і мастацтва».

КНІГІ НЕЗВЫЧАЙНАГА ЛЁСУ

Быў на Міжнароднай выстаўцы кніг у Маскве куток, які ніколі не пуставаў. У цэнтральнай зале павільёна сабраны кнігі незвычайнага лёсу.

Раскрытая кніга Мікалая Астроўскага «Як гартавалася сталь». На чыстай старонцы чытаем:

«Усе жыццё і творчасць Мікалая Астроўскага — гэта поўдзень і ня светлы будучыні. Герой яго кніг будучы заўсёды натхняў моладзь на злыя патрыятычныя справы. З ачнай панагай лётчык-камандаўр СССР В. Камароў. Гэты запіс праслаўлены касміяўт зрабій, наведваючы музей-кватэру пясенніка 6 красавіка 1967 года.

Побач гэтыя ж кнігі, але толькі ў першым выданні. Актуальны пошчаварны выдзелі: «Леле Гава, Сочи 22.XII.1932 г.» і далей рукой Астроўскага: «На паміж аб Мікалая». Тут жа «Чырвоны шытак» маладога патрыяты Паўднёвага В'етнама, у які, у перадышчкі паміж баямі ён перапісаў раздзелы з уладанай ім кнігі «Як гартавалася сталь».

Доўга затрыміліваліся наведвальнікі ў стэнда з творами Уладзіслава Маякоўскага. Аб любові да паэты ў савецкай краіне гаворыць наступная лічба:

Ба: паэма «Уладзімір Ільіч Ленін» выдалася 83 разоў тыражом у 33 мільёны экзэмпляраў.

Усю ваіну хаваў пры сабе аднатомнік Маякоўскага са слатат А. П. Крылаў. У 1942 годзе, у баі пад Сталінградам, у рэчым мяшко салдата трапіў асколак. Пасля заканчэння ваіны Уладзімір перадаў кнігу ў музей паэты.

Шмат гадоў у Югаславіі пераказалі вершы Маякоўскага паэт Радаван Заговіч. Шкаваў лёс аднаго экзэмпляра тома твораў Маякоўскага, звязанага з імем Заговіча. Калі ў 1941 годзе югаслаўскі паэт быў арыштаваны фашыстамі, яго сшыры захапілі гэтую кнігу ў зямлю і вярнулі Уладзіміру пасля вавалення Італіі. А пасля «Маякоўскі з В'етнама». У 1954 годзе ў в'етнамскім палонілі была выдана брашура з шасцю творами паэты. Пашарэла ад часу кніга — неабыякае рэліква.

«Жалезны паток» Аляксандра Серафімовіча вытрымаў шмат незвычайнага лёсу: у ювацым першае выданне гэтага рамана ў апошнее, прысвечанае 50-гадоваму Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі.

Фрыдрых САБІТАУ, (АДН).

ПАД НАГЛЯД ГРАМАДСКАСЦІ

Адбылося пасяджэнне прэзідыума Цэнтральнага савета рэспубліканскага добраўраўнавага таварства аховы помнікаў гісторыі і культуры, на якім абмяркоўвалася работа раённых і гарадскіх аддзяленняў Гродзенскага вобласці. Адначасна, што ў Ваўкавыскім, Слоніміскім, Лідскім, Смагонскім і некаторых іншых раёнах і гарадах Гродзенскага аддзялення таварства сумесна з камсамоўскімі арганізацыямі, арганіямі культуры і народнай асветы добра дэдагулявалі помнікі рэвалюцыйнай і баявой славы, прымаючы актыўны ўдзел у ваенна-патрыятычным выхаванні, з'яўляючы ініцыятарамі і арганізатарамі турыцкіх паходаў па месцах рэвалюцыйнай і баявой славы савецкага народа. Аднак у Мастоўскім, Астравецкім, Свіслацкім раёнах аддзялення або не створаны, або працуюць слаба.

Прэзідыум рэспубліканскага савета таварства абавязваў абласны аддзяленні ўмацніць сярод насельніцтва прапаганду помнікаў рэвалюцыйнай і баявой славы, арганізацыі ўмацаваць прывічныя арганізацыі.

Пры цэнтральным саевеце таварства вырашана стварыць секцыі гісторыі, археалогіі і архітэктары.

У пасяджэнні прынялі ўдзел старшыня прэзідыума Рэспубліканскага таварства аховы помнікаў гісторыі і культуры І. Клімаў, член прэзідыума Р. Мачулін, Г. Кандэва, А. Ваніцкі, В. Чарнышоў і іншыя.

Ф. БАРЫСЕВІЧ, намеснік старшыні прэзідыума Рэспубліканскага савета таварства аховы помнікаў гісторыі і культуры.

РАСКАЗВАЕ КАМПАЗІЦЫЯ

У лекцыйнай зале Дома культуры Мінскага тэатра-опера кінабюро абформлена экспедыцыя прывесці на 50-годдзе Савецкай улады. Малючым дыяграм, лічы фотарграфіі расказваюць аб 20-гадовым шэрагу кінабюро, яго лепшых людзей. Тут партыі ардынацыянаў, дэлегатаў XXI з'езда КПСС, актывістаў рэспубліканскага і вышэйшых.

Спецыяльным раздзел экспедыцыі прывесці культурнаму жыццю калектыву прадпрыемства. На адным св адзінаў зачыта актывіста Дома культуры. Самадзейная актывіста кінабюро — частка гошч ў калектыве кінабюро, асабліва Міншчыны. Толькі яна была на Любавічына актывіста дала дзевяць кінакартаў.

Рэлікія

ЯК МОЖНА САПСАВАЦЬ СВЯТА

Як свята, чакелі мы паказу фільмаў Пятэга міжнароднага Мяскоўскага кінафестывалю, радаваліся аб'ектам, купілі, не ўбачылі невадзімых кінакарт, бо кінафестывалі не пачылі патрэбны аформіць назва кінакарт, якія павесіліся на зганеўшым экране.

Перад сенсам на экране выйшла невадомая жанчына і, раз-паз па гаворачы ў перлерку, спатыкаючыся на кожным слове, вымывіла:

— Сёння ў нас... пачнецца... паказ фільмаў... пятэга кінафестывалю...

Наогул, кінафестывалю, калі пачынаць, было не плаць, а значна болей. Мяскоўскі міжнародны — пяты, і небага было б, па меншай меры, назваць яго дакладна. Не шкодзіла б таксама пра Савоз кінаметрафістаў запрасіць яго-небудзь з членаў беларускай дэлегацыі вельбо гэсцей фестывалю, каб яны расказалі пра фестывалю, пра пераможцаў (назваў, пра пераможцаў М. Канторкавай, але знамства было «свадзёна» як нейкі дывертисмент).

Сенс штодня ішлі ў кіна-тэатры з тэхнічнымі непаладкамі. То «рамка» савецкае туды-

сцю, то кадр не ў фокусе, а ў некаторых фільмах («Ці гарыць Парыж», «Жыліны») мы не ўбачылі невадзімых кінакарт, бо кінафестывалі не пачылі патрэбны аформіць назва кінакарт, якія павесіліся на зганеўшым экране.

У адзін вечар паказалі па два фільмы. Паміж імі — перапынак на дзесяціх мінут...

Выйсці б не сваёе паветра. Але пускоўкі толькі ў фее і на блекло праз верхні, уваходныя дзверы. Там сядзіць у задніх рэдах, там ляжыць, а з першых толькі-толькі паспееў дзейці да дэзарту, які трэба ўжо вяртацца. У зале духата, вентыляцыя не працуе. Чаму б не аддзіціці і ніжні выхад, пеларэдуішы, каб лоўдзі захавалі білетны на якіх, дэрчы, акрамя кантролю, ёсць палоска для паўтонага аэрыуму.

І шчы. Штодня за адміністрацыйна і кантралярамі хадзілі людзі з білетамі на адны і тыя ж месцы. Іх расседзевілі на падстаўні і нават на свабодным крэслах, якіх, дэрчы, аказалася шумка (у той час як ля ўваходу намулі кінажыццё білетнікаў).

Ці не зашмат накладзе?

Георгій КОЛАС.

КУЛЬТУРНАЕ ЖЫЦЦЁ К ВОІНАУ БВА

Другі год працуе грамадскі метадзіны кабінет культурна-адукацыйнага Мінскага адукацыйнага Дома афіцэраў. У яго рабоце ўдзельнічаюць пісьменнікі І. Шамякін, Г. Алісеў, А. Лазьнян, М. Кругавыч, заслужаная артыстка БССР Т. Алісевава, кампазітары Ю. Семінян, Г. Вагнер, І. Луцанок, музыканты Л. Аўрабах, А. Равава, І. Зубрыч, майстры тэатраў Г. Лантанаў, Г. Пітрак і інш.

Сем дзён гаспадарыў па аснове аркестр штаба БВА. Ён павінен у ваенна-адукацыйных з новай канцэртнай праграмай, прысвечанай 50-годдзю Вялікага Кастрычніка.

Літэратуры ўважліва конкурсы чытацкай Язэвін Шчоўнеў — аўтар аповесці «Каліжыць» ад У. І. Лёчына. Ён падтрымаваў тры праграмы тэлебачання, прысвечанай 50-годдзю Вялікай Кастрычніцкай рэвалюцыі і стагоддзю з дня народжэння Уладзіміра Ільіча.

Найданна сэрцы выстпіль перад воінамі — артылерыстамі Н-скай часці з праграмай «Старонкі жыцця Уладзіміра Ільіча».

Я. МАЛЫ.

Група работнікаў «Белдзярпраекта», якія распрацоўвалі генеральны план Мазыра. На здымку (злева направа) — тэхнік Г. Мароз, галоўны інжынер Ф. Салодзін, знамяністы З. Каронкін і Р. Якупава, галоўны архітэктар праекта В. Кураўцава і архітэктар Э. Міхайлаў.

набрэжнай, якая ішчэ не існуе нават у праектах. Справа — адзіна са старажытнейшых раёнаў. На гары — маленькая царква, а побач — россып аднапавярховых драўляных хатінак пад жалезнымі і шыфернымі дахамі з адмысловымі ліштывамі, ганкамі, маленькія заводзікі. У лагчыне за дрэвамі гандлёвая плошча — там і зараз стаіць вялікі драўляны крыты рынак, дзе палешукі ў фартухах і кавяцкіх наптаных прадаюць малако, яўкі, мяса, бульбу. Сёння на плошчы замест фурманак таўчуцца — цэлыя стайні маленькіх і вялікіх аўтобусаў, таксі, якія ваязуч палешукоў і камандзіраваных у Ельск, Нароўлю, Мельчыцы, Калінкавічы, у сотні вёсак так па пасчаварных выспах сярэд балот. Гэты горад — сэрца наваколя.

СКРОЗЬ СТАГОДДЗІ

Галоўны архітэктар Мазыра Міхал Яўменавіч Бурачэнка прапанаваў для нашай рэдакцыі з любоўю складзеючы гістарычную даведку. Друкуе яе з некаторымі скарачэннямі.

Мазыр — адзіна са старажытных гарадоў Беларусі. Упершыню ён упамінаецца ў першай палавіне XII стагоддзя. У 1155 годзе Вялікі князь Кіеўскі Юры Давыдавіч аддаў яго князю Чарнігаўскаму Святаславу Ольгавічу. У старажытнасці Мазыр не займаў вялікага становішча. Свой лёс ён пераходзіла ад аднаго князя да другога. У гістарычных дакументах адзначаецца, што Мазыр знаходзіцца ў цэнтры так званай Беларускага Палесся, якое пакрыта лясамі, балотамі, азёрамі, рэчымі і

набрэжнай, якая ішчэ не існуе нават у праектах. Справа — адзіна са старажыт

